

tage haabe i offentlige og i private Forhold, tilføie, at efter min Mening kan og bør der ikke lægges Haand paa samme, førend det, der er besluttet, er fuldført, og vi nogenlunde have puffedt ovenpaa. Saameget er dog vist, at denne Bane kan anlægges for en ganske overordentlig ringe Udgift.

Frandsen: Jeg vil kun takke den ærede Minister for de Oplysninger, han har meddeelt, og for hvad der allerede er gjort for den heelt vestlige Bane, som vi jo meget kunne trænge til.

Boesen: Den ærede Landsthingsmand for Bornholm (Sonne) udtalte ved en anden Lov om en Forandring i en Jernbanelov, som for nogle Dage siden var til første Behandling, Noget, som jeg dengang vilde have følt mig tilbøielig til at besvare og understøtte, hvis Sagen ikke havde havt til Overskrift: „Forslag til Lov om Opførelsen af en ny Banegaard ved Kjøbenhavn og om en Forandring i den Kjøbenhavn = Korsørste Jernbanes Retning“. Den Lov, som vi i dette Dieblif have til Behandling, har derimod en anden Overskrift, som ikke forudsætter, at man maa binde sig saa strengt med Hensyn til, hvad der bliver sagt under denne Sag, idet den forudsætter, at der kan foretages Forandringer i Loven af 1861 uden at indskrænke disse til Retningen. Jeg vil derfor med den ærede Formands Tilslættelse komme tilbage paa, hvad den ærede Landsthingsmand den Dag omtalte, om det ogsaa ikke strengt hører ind under det bestemt foreliggende Forslag. Den ærede Landsthingsmand udtalte nemlig en Beklagelse over, at Jernbanebestyrelsen her i Kjøbenhavn havde bestilt sine Vogne, sit Materiale, i Ublandet og ikke laadet den indenlandske Industri træde i Konkurrence dermed. Jeg vilde have understøttet ham ved at svare, at det er naturligt, at Jernbanebestyrelsen kjober sine Varer, hvor den kan faae dem billigst, og hvis den indenlandske Industri altsaa kunde tilbyde den Gjenstandene ligesaa billigst som Ublandet, vilde Bestyrelsen upaatvivleligt kjoobe dem hos den indenlandske Fabrikant, men det er umuligt for denne at tilbyde ligesaa billige Priser, og dette er paa en

Maade Rigsdagens Styk, idet den har sørget for, at Jernbaneentreprenørerne have faaet Toldfrihed for Indførsel af alt Jernbanemateriale. Derved kommer den indenlandske Fabrikant i den særdeles uheldige Stilling, at, medens Jernbanebestyrelsen kan indføre det færdige Fabrikat toldfrit, idet Kongeriget betaler Tolden til Fællesfinantserne, maa han derimod betale Told af samtlige Materialier til de Gjenstande, som han maatte kunne levere til Jernbanens Brug; han maa i det Mindste betale en Toldafgift af næsten Alt, thi det Æneste, der kan være Tale om, at han undgaaer at betale Told af, er Træ, og de faa Materialier, som han kan faae her . . .

Formanden: Jeg har ventet paa, at den ærede Landsthingsmand skulde bringe sine Bemærkninger i Forbindelse med Loven; men jeg kan ikke erkjende, at det, jeg hidtil har hørt, bærer Spor deraf.

Boesen: Jeg skal søge at bringe det i Forbindelse med Loven. Jeg forudsætter nemlig, skjøndt jeg vel ikke skal tillade mig at fremkomme med noget Ændringsforslag, at det dog gik an at stille Forslag til yderligere Forandringer i Loven af 10de Marts 1861 end dem, Lovforslaget gaaer ud paa, og at det derfor ikke var umuligt, at der kunde stilles et Ændringsforslag i den paaapegede Retning, hvorved de mislige Forhold, som forekom mig at være tilstede, kunde forbedres.

Judenrigsministeren: Jeg skal dertil kun svare, at vi naturligtvis ikke her kunne vedtage Forandringer i den Kontrakt, som i Henhold til Lov er sluttet med Entreprenørerne.

Brasch: Jeg havde egentlig ikke tænkt at ville høre mig over det foreliggende Forslag; thi det forekommer mig, at Alt, hvad der kunde siges om det, er udtømmende sagt paa et andet Sted, og jeg vil derfor kun sige, at dersom et Lovforslag forelaa til Gjennemførelsen af en ny Jernbane, vilde jeg ganske vist have Betænkelse ved at gaae ind paa det foreliggende Forslag. Jeg maa imidlertid stadig gaae ud